

Uskon himmeä peili

Antiikin aikana peilit olivat kiillotettuja metalleja, pronssista tai kuparista. Parhainkin kuvastin tahriintui helposti, ja kuva näkyi himmeästi.

Vaikka uskon silmät saattavat nähdä pitkälle, katselemme silti taivasten valtakuntaa kuin himmeästä peilistä. Näkemisemme on hyvin vajavaista. Emme ymmärrä emmekä tiedä kaikkea: *Nyt katselemme vielä kuin kuvastimesta, kuin arvoitusta, mutta silloin näemme kasvoista kasvoihin. Nyt tietoni on vielä vajavaista, mutta kerran se on täydellistä, niin kuin Jumala minut täydellisesti tuntee.* (1. Kor. 13:12)

Uskon vastakohta ei ole epäusko vaan varmuus. Varmuudessa ei tarvita lainkaan uskoa. Usko sen sijaan sisältää epävarmuutta ja hämmennystä. Usko vaatii enemmän, koska se kurottautuu kohti näkymätöntä maailmaa, kohti ylimaallisia arvoituksia, vaikkei sitä näe. Usko jaksaa toivoa, vaikka tuuli puskee vastaan.

Kristityn elämään kuuluu epäusko. Sitä ei kannata pelätä. Jumalan armorikkautta emme näe kokonaisuudessaan, onneksi sentään armonväläyksiä. Luvattu kuitenkin on, että usko muuttuu näkemiseksi. Se lupaus kannattelee myös epäuskon korpitaipaleella: *Me kaikki, jotka kasvot peittämättöminä katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kirkkauden kaltaisiksi, kirkkaudesta kirkkauteen.* (2. Kor. 3:8)

-Panu Partanen